

Sygn. akt III U 291/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2013r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska
Protokolant:	sekr. sądowy Marta Majewska-Wronowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 listopada 2013r. w Suwałkach

sprawy **G. S.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o przywrócenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem G. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 12 marca 2013 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przywraca G. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 marca 2013r. do 6 lutego 2016r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12.03.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., wskazując na art. 61 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 153 poz.1227 ze zm.) odmówił G. S. przywrócenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, z uwagi na brak stwierdzonej dalszej niezdolności do pracy.

W odwołaniu G. S. domagała się zmiany decyzji organu rentowego i przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Opisała przebieg schorzenia neurologicznego, na które cierpi od ponad 30 lat oraz powołała się na fakt, iż od 1990r. przebywa z tego powodu na rencie. W toku procesu wnioskuje o przywrócenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy do momentu ukończenia wieku emerytalnego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje :

G. S. (ur. (...)) do dnia 28.02.2013r. była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 19.08.2011r. sygn. III U 319/11). Prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy było przyznawane odwołującej nieprzerwanie od 11.11.1990r.

W dniu 05.12.2012r. odwołująca wystąpiła z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Lekarz orzecznik nie stwierdził u odwołującej niezdolności do pracy. Również komisja lekarska, rozpoznająca przeciw wnioskodawczyni, nie stwierdziła dalszej niezdolności do pracy.

Sąd poczynił ustalenia, co do aktualnego stanu zdrowia wnioskodawczyni, dopuszczając na tę okoliczność dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych odpowiednich specjalności, mając na uwadze rodzaj rozpoznanych u niej schorzeń. Biegli zostali zobowiązani do wypowiedzenia się czy odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy, czy jest to niezdolność stała czy okresowa, a także, czy nastąpiło istotne pogorszenie bądź poprawa stanu wnioskodawczyni od ostatniego badania, które miało miejsce w dniu 11.06.2011r.

Pierwszą opinię wydał zespół biegłych lekarzy sądowych, w skład którego wchodził specjaliści z zakresu neurologii, chorób wewnętrznych i medycy pracy (k. 11-12). Na podstawie badania odwołującej i analizy dokumentacji medycznej biegli rozpoznali u niej schorzenia neurologiczne (lekoodporne) oraz kardiologiczne. Zaopiniowali, iż ich przebieg i stopień zaawansowania czynią odwołującą nadal częściowo niezdolną do pracy na okres 12 miesięcy, do końca lutego 2014r. Oceniając stan zdrowia odwołującej w aspekcie badania przeprowadzonego w dniu 11.06.2011r. nie stwierdzili znaczących zmian. Z uwagi na schorzenie neurologiczne powodujące częściową niezdolność do pracy występują u niej przeciwwskazania do prac przy maszynach w ruchu czy na wysokości, przy wodzie czy ogniu, ale także przy monitorze komputera, który stanowi element aktywujący napady o podłożu neurologicznym.

Drugi zespół biegłych lekarzy sądowych z zakresu neurologii i kardiologii (k. 31-33) również rozpoznał schorzenie neurologiczne lekoodporne oraz kardiologiczne. Zaopiniowali, iż powodują one dalszą częściową niezdolność do pracy na okres od 01.03.2013r. do 28.02.2014r. Od ostatniego badania stan zdrowia wnioskodawczyni nie uległ poprawie. Podstawę niezdolności do pracy stanowi tylko schorzenie neurologiczne.

Sąd zważył, co następuje:

Jak stanowi art. 61 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 153 poz.1227 ze zm.) prawo do renty, które ustalo z powodu ustapienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Zgodnie art. 12 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS niezdolność do pracy powoduje utratę zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje jej odzyskania po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2 art. 12), natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust.3).

Powyższa ocena następuje w oparciu o przesłanki wyrażone w art. 13 ust.1 ustawy, a są nimi: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Kwestię niezdolności do pracy Sąd rozważył bazując przede wszystkim na opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu schorzeń, na które cierpi wnioskodawczyni. Oba zespoły biegłych jednoznacznie stwierdziły, iż odwołująca jest nadal częściowo niezdolna do pracy, a jej stan zdrowia od daty ostatniego badania, nie uległ poprawie. Opinie były jednoznaczne w zakresie rozpoznanych schorzeń oraz istnienia dalszej okresowej częściowej niezdolności do pracy. Konkluzje opinii były zgodne, stanowcze i jednoznaczne, dlatego też Sąd uznał je za wiarygodny dowód w sprawie i uwzględnił w całości zawarte w nich wnioski. Oba zespoły wskazały również, iż wieloletnie zmaganie się przez odwołującą ze schorzeniem neurologicznym spowodowało, że w przypadku ujawnienia się tego schorzenia (wystąpienia napadu) do odwołującej nie jest wzywana przez osoby najbliższe karetka pogotowia, gdyż wiedzą

oni w jaki sposób postępować. Po ataku wnioskodawczyni wymaga spokoju i odpoczynku. Za nietrafione należało zatem uznać argumenty organu rentowe, iż w celu wykazania, że odwołująca rzeczywiście nadal cierpi na schorzenie neurologiczne winna każdorazowo wzywać karetkę, w celu uzyskania potwierdzenia jego przebycia. Nie wymaga raczej bliższego tłumaczenia fakt, iż w takiej sytuacji atak ma przebieg nagły i z wyłączeniem świadomości odwołującej, a sposób postępowania ma związek z umiejętnościami i wiedzą osób obecnych podczas takiego napadu. Biegli wskazali ponadto, iż istnieją inne metody pozwalające na diagnozowanie tego chorzenia. W tym też zakresie nie wystąpiły wątpliwości, na jakie wskazywał organ rentowy.

Oba zespoły biegłych wskazały, iż odwołująca jest nadal częściowo niezdolna do pracy na okres roku. Rozstrzygając o okresie, na jaki należało przyznać odwołującej świadczenie rentowe Sąd uwzględnił treść art. 13 ust. 3a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z treścią którego jeżeli osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy przez okres co najmniej ostatnich 5 lat poprzedzających dzień badania lekarskiego brakuje mniej niż 5 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego określonego w art. 24 ust. 1a i 1b, w przypadku dalszego stwierdzenia niezdolności do pracy orzeka się niezdolność do pracy na okres do dnia osiągnięcia tego wieku. Jak stanowi art. 24 ust. 1a pkt 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wiek emerytalny dla kobiet urodzonych w okresie od dnia 1 kwietnia 1955r. do dnia 30 czerwca 1955r. wynosi co najmniej 60 lat i 10 miesięcy i do ukończenia tego wieku przyznano odwołującej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ §2 kpc orzeczono, jak w sentencji.

mt